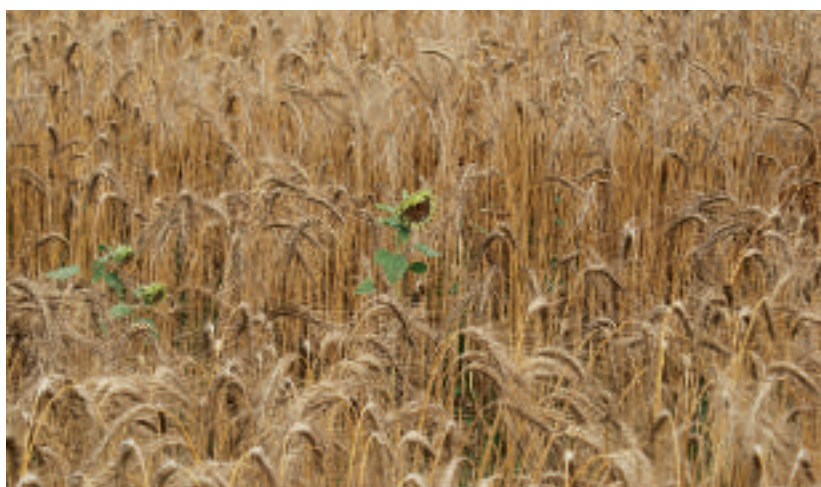

Kniholte van de campagne

GPS: 44.67835, 0.87359 10:48 uur Negabion

Waar: Monpazier – Les Potences – Monpazier

Afstand: 13 km

Monpazier is een middeleeuws dorp in een knieholte van de campagne waar loofbossen en wijde korenvelden herinneringen oproepen aan de jeugdserie *Thierry la Fronde* (een slinger, pijl-en-boog, mannen in zeemleer en maillots – ben ik de enige die daar nog altijd aan denkt?) Tussen gele huizen daalt een keienstraatje het glooiende land in. De eikenstammen langs de weg zijn verzegeld met mosrozetjes. De zon wordt verwaaid door een warme wind en verzacht door een wolkendek, lobbijg als de borst van een witte uil. Het is opnieuw heet, na een nacht van heftig onweer. De bast van een hoge boom vertoont overlans een geblakerde spleet. Het resultaat van blikseminslag. „Door Zeus zelf geneukt”, herdefiniert man.

Het landschap herbergt groepjes boerenhuizen, met roze bloemen aan de voordeur en schuren van bejaard, grijs hout. Bij een buitengoed overschaduwde een walnotenboom een antiek bassin met een stenen wasbord ter breedte van een laken. Walnotenbomen zijn overal. Trap een van hun vruchten stuk en je ziet een zacht wit walnootje.

De paden door de bossen zijn van zand, de weggetjes langs de korenvelden van kiezel. Op een van de akkers hebben zich drie zonnebloemen tussen de aren gewaagd. Verderop wordt het koren in zijn buik gekriebeld door een dikke richel bloeiende kamille.

Ik sta stil, kijk om en zie neer op dit aanminnige land. Het is verdeeld in groene en gele vlakken met gekrulde hoeken. Uit een auto vlaagt een ouderwetse deun die zingt van zaagsel en hooggeërd publiek. Daar wordt vast

publiek geworven voor Cirque Cancy, ik zag het aangekondigd op een roze briefje vol belofte: exotische dieren (foto'tje van een lama), 'vos amis les clowns' en contorsionisten (die zien we de laatste jaren veel te weinig). In een kerktoeren onder een puntdak met smalle oranje dakpannen stemt een klokkenspel in.

Het is tijd voor het wittesteentjespad door het laatste bos van vandaag. Het stijgt de koelte in, vol smalle paden die links en rechts naar niks leiden en ondoordringbaar voor wie de weg kwijt zou raken. Het maakt de indruk dat het er al eeuwen is. Dik mos geeft sommige stammen kousenbenen. Op de stammen van de grove dennen ligt een mozaïek van rode schubben.

Man maakt de braambuiging, plukt en eet. Elders dragen de braamstruiken nog bloesem. Hier zijn de vruchten al rijp en zoet.

Daar is Monpazier weer. Het lokt de wandelaar zijn steegjes in via een poortje onder een bord dat vaststelt: Porte du Paradis.

Joyce Roodnat

 Informatie, routekaartje, gps-punten en foto's op www.nrc.nl/wandel

Man maakt de braambuiging, plukt en eet

